

chat jen tak viset. Mohu tebou otáčet ve veřejích tam a zpět. Nebo mohu udělat to, co jsi právě zakusil, což je ze všeho nejhorší.“

Svět se Molayovi míhal před očima, sotva mohl dýchat. Křeče mu stahovaly všechny svaly. Srdce mu divoce tlouklo. Po kůži se mu řinul pot a bylo mu jako v horečce, připadalo mu, že má tělo v plamenech.

„I teď se vysmíváš inkvizici?“ zeptal se Imbert.

Molay chtěl Imbertovi říci, že nenávidí církev za to, co dělá. Že se mu přičítá slabý papež, kterého ovládá zkorumpovaný francouzský král a kterému se nějak podařilo udržet se na špičce největší náboženské organizace, jakou člověk kdy poznal. Templářský řád čítal patnáct tisíc bratrů roztroušených po Evropě. Patřilo mu devět tisíc panství. Takle skupina bratrů kdysi ovládala Svatou zemi a přetrvala dvě stě let. Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova byli vtělením všeho dobrého. Ale úspěch přinesl závist a on, jako velmistr, měl lépe předvídat dopad politických bouří kolem sebe. Měl být méně neústupný, poddajnější, ne tak přímý. Díkybohu, že předpokládal aspoň něco z toho, co se již stalo, a že učinil opatření. Filip IV. nikdy neuvidí jedinou unci templářského zlata a stříbra.

A nikdy neuvidí ten největší poklad ze všech.

Molay posbíral zbytky energie a pozvedl hlavu. Imbert vytušil, že chce promluvit, a přistoupil blíž.

„Čert tě vem,“ zašeptal Molay. „Čert vem tebe a všechny, kteří napomáhají tvému ďábelskému dílu.“

Hlava mu sklesla na hrud. Uslyšel Imberta zavolat, aby přibouchli dveře, ale bolest byla tak intenzivní a zaútočila na jeho vědomí z tolika směrů naráz, že omdlel.

• • •

Sejmuli ho dolů. Jak dlouho visel, nevěděl a ani nepostřehl úlevu, protože už měl svaly celé zmrtvělé. Někam ho nesli a pak si uvědomil, že je zpátky ve své kobce. Věznitelé ho položili na slamník, tělo mu zapadlo do měkkých záhybů a nos mu zaplnil povědomý pach. Hlavu mu podložili polštářem, paže měl položené podél těla.

„Slyšel jsem,“ pronesl potichu Imbert, „že když jste do řádu přijímali nového bratra, přehodili jste mu přes ramena plátěný rubáš. Měl symbolizovat smrt a pak vzkříšení do nového života templáře. Ty teď budeš mít stejnou čest. Rozložil jsem pod tebe ten rubáš ze schránky v kapli.“ Sklonil se a přehodil dlouhý kus hrubé tkaniny přes Molayovy nohy a pak přes celé zmučené tělo. I oči měl teď velmistr zakryté plátnem. „Prý ho řád používal ve Svaté zemi, pak ho přivezli zpátky a pokládali na ramena každého pařížského zasvěcovaného. I ty se teď rodíš znovu,“ zavtipkoval Imbert. „Lež tu a přemýšlej o svých hříších. Vrátím se.“

Molay byl příliš slabý, než aby dokázal zareagovat. Věděl, že Imbert patrně dostal příkaz ho nezabít, ale také si uvědomoval, že mu nikdo nepomůže. Ležel bez hnutí. Otupělost mizela, místo ní nastupovala intenzivní bolest. Srdce mu stále bušilo a hrozně se potil. Nutil se do klidu a přikazoval si přemýšlet o něčem příjemnějším. Jedna myšlenka se mu neustále vracela – myšlenka na to, co jeho věznitelé chtěli znát především. Tuhle znalost vždycky předával jeden velmistr dalšímu, a to takovým způsobem, aby nikdo jiný nepochopil, oč jde. Naneštěstí kvůli jeho náhlému zatčení a likvidaci řádu bude teď muset k předání dojít jinak. Nedopustí, aby